

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017. Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Μαρίας οσίας της Αιγυπτίας, Τίτου οσίου, Αμφιανού και Αιδεσίου
μαρτύρων, Θεοδώρας παρθενομάρτυρος.
Έτος 10^ο Τεύχος 428

«Αυτοί που βλέπουν το Θεό, ακριβώς επειδή δεν
θεωρούν εαυτούς, αξίους αυτής της τιμής»
(π. Φιλόθεος Φάρος)

Ο άνθρωπος που είναι απόλυτα δουλωμένος στον εγωκεντρισμό του δεν μπορεί να δει τη σταυρική ανάσταση του Χριστού και η Μαρία η Αιγυπτία που ήταν μια γυναίκα απόλυτα δουλωμένη στα εγωκεντρικά πάθη της ματαιοδοξίας, της άνετης ζωής και της σωματικής ηδονής δεν μπόρεσε να δει και να προσκυνήσει το Σταυρό του Κυρίου που είναι η έκφραση της αγάπης που γεννιέται από το σταύρωμα του εγώ. Αλλά "νεύσει θεϊκή" κατηυγάσθη "σταυρικό φωτισμό", "σταυρώ του ομιλήσαντος".

Η ακτινοβολία της σταυρωμένης αγάπης άνοιξε και εφώτισε τα τυφλωμένα από τον εγωκεντρισμό μάτια της ψυχής της και μπόρεσε κι αυτή να σταυρώσει το θανάσιμο εγωκεντρισμό της (Ωδή δ' κανόνος της ε' Κυριακής Νηστειών). "τον Σταυρόν ποθήσασα του Κυρίου θεάσασθαι" (κάθισμα ε' Κυριακής Νηστειών).

Η κατάντια της Μαρίας της Αιγυπτίας δεν της αποκλείει τη συνάντηση με τον αναστημένο Κύριο. Όπου κι αν βρίσκεται κανείς, άμα καταληφθεί από πόθο θεϊκό και από πίστη ζέουσα και θεία όπως εκείνη (Ωδή η' κανόνος ε' Κυριακής των Νηστειών) μπορεί να πορευθεί προς αυτή τη συνάντηση. Τη στιγμή που ο άνθρωπος μεταθέτει τον έρωτά του από τα κτίσματα στον κτίστη αρχίζει αυτή την πορεία. Κανείς δεν πρέπει να αποθαρρύνεται από την κατάσταση του. Δεν πρέπει να σκέπτεται πως γι' αυτόν δεν υπάρχει αυτή η ελπίδα.

"Μηδείς οδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γαρ εκ του τάφου ανέτειλε" (Κατηχητικός λόγος Ιωάννου Χρυσοστόμου). Εξάλλου τα μάτια του Θεού δεν είναι ίδια με τα μάτια του ανθρώπου. Ό,τι φαίνεται κοντά στο Θεό για τους ανθρώπους, μπορεί να είναι πολύ μακριά από το Θεό στα μάτια του Θεού, και ασφαλώς ο Θεός δεν νιώθει κοντά του τον καθωσπρέπει άνθρωπο με την εξωτερική ευσέβεια και με τη βεβαιότητα του δικαιωμένου. Αν θέλουμε, μπορούμε να ξέρουμε πως βλέπει ο Θεός, γιατί ο Θεός βλέπει όπως βλέπει ο Χριστός και ξέρουμε πως βλέπει ο Χριστός, μας το είπε ξανά και ξανά. Όμως οι πιο πολλοί από εμάς και πολύ συχνά όλοι μας δεν βλέπουμε όπως βλέπει ο Χριστός γιατί εμείς βλέπουμε κοντά στο Θεό τους "προφάσει μακρά" προσευχόμενους Γραμματείς και Φαρισαίους που "έξωθεν μεν φαίνονται ωραίοι, έσωθεν δε γέμουσιν οστέων νεκρών και πάσης ακαθαρσίας" (Ματθ. 23, 27), ενώ ο Χριστός βλέπει κοντά στο Θεό τους τελώνες και τις πόρνες (Ματθ. 21,31).

Γιατί άραγε ο Χριστός βλέπει τους τελώνες και τις πόρνες να είναι πιο κοντά στο Θεό από τους "δικαίους" και να τους προάγουν στη βασιλεία του Θεού; Γιατί εκείνοι ξέρουν ότι είναι μακριά από το Θεό, ξέρουν πως βρίσκονται στην εξορία και μπορούν να αισθανθούν την ανάγκη να επιστρέψουν, ενώ οι "δίκαιοι" πιστεύουν στη δικαιοσύνη τη δικιά τους και γι' αυτό δεν υποτάσσονται στη δικαιοσύνη του Θεού (Ρωμ. 10,3) και δεν αισθάνονται την ανάγκη καμιάς επιστροφής. Δεν αισθάνονται την ανάγκη να επιστρέψουν στη βασιλεία του Θεού γιατί πιστεύουν ότι βρίσκονται σ' αυτήν και πιστεύουν ότι βρίσκονται σ' αυτήν γιατί είναι βέβαιοι ότι τη δικαιούνται και κανείς απ' όσους είναι βέβαιοι ότι δικαιούνται τη βασιλεία του Θεού δεν την απολαμβάνει.

Τα μάτια δύο παιδιών της Εκκλησίας, που βλέπουν όπως τα μάτια του Θεού, μας βοηθούν να δούμε τους τελώνες και τις πόρνες όπως τους βλέπει εκείνος. Ο πρώτος είναι ο Παπαδιαμάντης και ο δεύτερος ο Ντοστογιέφσκυ. Η αμαρτωλή γυναίκα του Παπαδιαμάντη είναι η Χριστίνα, η δασκάλα που συζούσε χωρίς στεφάνι με τον κομματάρχη τον

Παναγή Ντεληκανάτα και την οποία ο Παπαδιαμάντης περιγράφει ως έξης: "Η ταλαίπωρος αυτή, μανθάνουσα, επιπλήττουσα, διαμαρτυρόμενη, υπομένουσα, εγκαρτερούσα, έπαιρνε τα νόθα του αστεφάνωτου ανδρός της εις το σπίτι, τα εθέρμαινεν εις την αγκαλιάν της, ανέπτυσσε μητρικήν στοργήν, τα επονούσε και τα ανέσταινε, κι επάσχιζε να τα μεγαλώση, και όταν εγίνοντο δύο ή τριών ετών, και τα είχε πονέσει πλέον ως τέκνα της, τότε ήρχετο ο χάρος συνοδευόμενος από την οστρακιάν, την ευλογιάν και άλλας δυσμόρφους συντρόφους, και της τα έπαιρνε από την αγκαλιάν της.

Τρία ή τέσσερα παιδιά τής είχαν αποθάνει ούτω εντός επτά ή οκτώ ετών. Και αυτή επικραίνετο, εγήρασκε και άσπριζε. Κι έκλαιε τα νόθα του ανδρός της, ως να ήσαν γνήσια ιδικά της. Κι εκείνα τα πτωχά, τα μακάρια, περιίπταντο εις τα άνθη του παραδείσου, εν συντροφιά με τ' αγγελούδια τα εγχώρια εκεί. Εκείνος ουδέ λόγον της έκαμεν πλέον περί στεφανώματος. Κι αυτή δεν έλεγε πλέον τίποτε. Υπέφερεν εν σιωπή.

Κι έπλυνε κι εσυγύριζεν όλον τον χρόνον, την Μεγάλην Πέμπτην έβαπτε τ' αυγά κόκκινα. και τας καλώς ημέρας δεν είχε τόλμης πρόσωπον να υπάγη κι αυτή εις την εκκλησίαν. Μόνον το απόγευμα του Πάσχα, εις την ακολουθίαν της Αγάπης, κρυφά και δειλά εισήρπεν εις τον ναόν, δια ν' ακούση το "Αναστάσεως ημέρα' μαζί με τες δούλες και τες παραμάνες.

Αλλ' Εκείνος, όστις ανέστη 'ένεκα ταλαιπωρίας των πτωχών και του στεναγμού των πενήτων', όστις εδέχθη της αμαρτωλής τα μύρα και τα δάκρυα, και του ληστού το μνήσθητί μου, θα δεχθή και αυτής της πτωχής την μετάνοιαν, και θα της δώση χώρον και τόπον χλοερόν, και άνεσιν και αναψυχήν εις την βασιλείαν Του την αιώνιον".

Η αμαρτωλή του Ντοστογιέφσκυ είναι η Σόνια, η κόρη του μεθύστακα Μαρμελάντωφ, που κι αυτή όπως και η Χριστίνα η δασκάλα (πόσο απτά φαίνεται η ενότητα της πίστεως ανάμεσα σ' αυτές τις δυό) θυσιάζει την ίδια την ψυχή της για να σώσει μικρά παιδιά. Όταν θα έλθει ο κριτής, λέει ο Ντοστογιέφσκυ με το στόμα του Μαρμελάντωφ, την ημέρα της κρίσεως, θα ρωτήσει: "Που είναι η κόρη που για την κακιά και φθισικιά μητριά της, για παιδιά που δεν ήταν αδέλφια της, μικρή-μικρή ακόμη πούλησε τον εαυτό της; Που είναι η κόρη που σπλαχνίσθηκε τον επίγειο πατέρα της, τον αδιόρθωτο μεθύστακα, χωρίς να φρίξει από την αποκτήνωσή του;" και θα πει: "Έλα! σ' έχω κιόλας μια φορά συγχωρήσει... Σ' έχω μια φορά

συγχωρήσει... Σήμερα πάλι αφιένταιί σοι αι πολλάί αμαρτίαι σου, ότι πολύ ηγάπησας".

Η Σόνια ήταν μια αγία παρά το γεγονός, ή ίσως ακριβώς εξαιτίας του γεγονότος, ότι ήταν "ανήθικη". Η μοιχεία της ήταν αγιότερη από την παρθενία πολλών. Η κεντρική έννοια της "αγιότητος" είναι αφοσίωση αφιερωμένη στην υπηρεσία του Θεού.

Συνεχίζοντας ο Μαρμελάντωφ λέει πως ο Χριστός θα δεχθεί τους τελώνες και τις πόρνες στη βασιλεία Του. "Πλησιάστε και σεις", θα τους πει, "ξεδιάντροποι. Είσαστε γουρούνια! φοράτε τη μάσκα του ζώου και έχετε τη σφραγίδα του. Όμως ελάτε και σεις". Και τότε οι δίκαιοι και οι σώφρονες θα διαμαρτυρηθούν. "Κύριε, γιατί τους δέχεσαι αυτούς;" Κι Εκείνος θα πει: "Τους δέχομαι, ώ δίκαιοι, τους δέχομαι, ώ σώφρονες, επειδή ούτε ένας απ' αυτούς δεν θεώρησε ποτέ άξιο αυτής της τιμής τον εαυτό του...".

Η αγάπη αυτών των δύο αμαρτωλών γυναικών για εκείνα τα πλάσματα του Θεού μοιάζει τόσο πολύ με την αγάπη του Θεού ο οποίος "έτι αμαρτωλών όντων ημών υπέρ ημών απέθανε" (Ρωμ. 5, 8). Εκείνη την αγάπη βίωσαν οι μεγάλοι άγιοι του Θεού που ήταν πρόθυμοι και την ίδια τη σωτηρία τους να θυσιάσουν για το συνάνθρωπο. "Ηυχόμην γάρ αυτός εγώ ανάθεμα είναι από του Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των συγγενών μου κατά σάρκα" (Ρωμ. 9, 3), λέει ο Παύλος, και ο Κοσμάς ο Αιτωλός έλεγε το ίδιο πράγμα με άλλα λόγια: "Μα θέλετε ειπή: και συ καλόγερος είσαι, διατί συναναστρέφεσαι εις τον κόσμον; Και εγώ αδελφοί μου, κακά το κάμνω, μα επειδή το γένος μας έπεσε εις αμάθειαν, είπα: "Ας χάση ο Χριστός μου εμένα, ένα πρόβατον, και ας κερδίση τα άλλα. Ίσως η ευσπλαχνία του Θεού και η ευχή σας σώση και εμένα".

Σ' αυτό το προωθημένο στάδιο της πορείας προς τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό η Εκκλησία προβάλλει το παράδειγμα μιας πόρνης της οποίας οι πολλές αμαρτίες συγχωρέθηκαν όπως και εκείνης της άλλης πόρνης του Ευαγγελίου, για να μας διαβεβαιώσει πως τον αναστημένο Χριστό μπορεί κάθε άνθρωπος, αν το θελήσει, να τον συναντήσει όπου κι αν βρίσκεται και ακόμη για να δείξει πως τα μάτια του Θεού δεν βλέπουν τον άνθρωπο όπως τα μάτια του ανθρώπου.